

Oslo den 1ste oktober 1945

Herr General Otto Ruge!

Jeg er sikker på at De vil forstå mig, når jeg henvender mig til Dem i min dype fortvilelse og ber og bønnfæller Dem om å bruke Deres innflydelse for å redde min manns liv.

Jeg er sikker på, at De ikke ønsker at Vidkun Quisling skal bli skutt. Jeg er sikker på, at De er overbevist om, at han handlet ut av fedrelandskjærlighet, selv om De er uenig med ham. Der givnes situasjoner, hvor man må velge den ene eller den annen vei å gå, og hvor man først og fremst må rådføre sig med sin samvittighet. Sædan var det for min mann i 1940, og sådan var det for mange andre Nordmenn. Om de gikk forskjellige veie, så tenkte de alle på fedrelandet. Quisling strebte ikke efter makt, han tenkte kun på sitt land.

I alle de år han var i Russland og kjempet mot hungersdøden og reddet millioner av menneskers liv ved sitt oppofrende arbeid, stod Norge for ham som det land han elsket over alt annet. Og efter at han hadde sett og forstått, at kommunismen ikke var noe forbigående for Russland alene, men kunde som en sygdom spre sig utover til andre land, syntes han det var hans plikt å reise hjem, så snart han kunde, og sette alle kræfter inn på å søke å forhindre, at hans eget folk skulde bukke under for den. Derfor kastet han sig inn i politikken. Derfor dannet han sitt eget parti, da han forstod han intet kunde utrette gjennem de borgerlige partier. Derfor har han arbeidet og slitt i alle disse år og trodsset motgang, sladder og al den ondskap en fiendtlig stemt presse kan prestere.

Han har altfor mange interesser og er altfor rik i sig selv til å strebe efter makten for maktens skyld. Det vidnesbyrd, som hans ungdomsvener gav ham i retten, er det riktige billede av ham. Hvordan kan man tenke sig, at en sådan mann skulde kunne forråde sitt land? Alle beskyldninger herom og de smalige beskyldninger om tyveri, som fremsettes for å fornædre ham, vil fælle bort, og min mann vil for eftertiden stå som den idealist og den store mann han er, som den som var villig til å ofre sig for sitt folk. Og eftertiden vil også forstå, at når han holdt ut disse år og ikke trakk sig tilbake, så var det for at han ikke vilde gå fra ansvaret, som han

-2-

hadde påtatt sig og utlevere folket til et ødeleggende militærdiktatur. Han tenkte ikke på sig selv.

Han har aldrig villet fremme sine mål uten ved fredelige midler, men han og dem som fulgte ham var på det rene med, at livet ku de bli den insats som måtte betales for deres uegennyttige arbeide for Norges sak mot kommunismen. Men han hadde vel ikke tenkt sig, at det skulde skje på denne måte, at det skulde skje ved domstolens bistand, og at hans tunge arbeide i okkupasjonsårene - han arbeidet natt som dag - skulde lønnes med, at hans liv gjøres til innsats i valgkampen, hvor det parti, som skriker høiest efter hans blod, tror de har de beste chancer, og at de øvrige partier benytter anledningen til å bli kvitt en dygtig motstander.

Det er ikke det norske folks røst man hører gjennom avisene idag. Det er hevners og hatets tale fra en forholdsvis liten klikk. Ved å ta hans liv - selv om det i øieblikket tilfredsstillter massen - vil bitterheten og kløften innen det norske folk bare bli ennu større og bli til ulykke for landet. Massen har ofte krevet liv, som burde vært spart. Folk utover landet forstar ikke den harde dom. Og mange er idag klar over, at han trods alt har utrettet meget godt og at han den hele tid har hat folkets beste for øie.

General Ruge, jeg vet det skal et under til for å redde ham nu, når han så fullstendig er i sine fienders vold. Men jeg ber stadig til Gud, at der må gis en utvei. Derfor henvender jeg mig til Dem idag, og derfor bønnfaller jeg Dem om å gjøre noe. Det er mange av Quislings motstandere, som vil ta sig nær av, hansk hånd liv blir tatt, men idag, da folk jubler over den gjenvundne frihet, tier selv de mest innflydelsesrike menn og tør ikke si sin mening av frygt for følgerne. Idag er det terror, mens det burde vært fred.

Men De, General Ruge, som kjempet så tappert i 1940 og som var beredt til å sette livet inn, De vil sikkert ku ne tale. De tror ikke at Quisling er en forreder, en usling, en tyv, en morder. Jeg bønnfaller Dem, slå et slag for ham idag og redd ham.

Tilslutt vil jeg be Dem behandle min henvendelse til Dem konfidentielt. Jeg er slet ikke redd for mig selv, men skulde min manns liv ikke stå til å redde, vilde det forbitre hans siste dage, om han hørte jeg var arrestert og ikke kunde si farvel til ham. Han har lidt så meget, mens han satt på Møllergaten 19 - på Akershus har de behandlet ham bra - at jeg vil spare ham for den

-3-

sorg. Jeg har fått lov til å besøke ham et par gange på Akershus, og jeg gjør alt for å holde mig oppe og styrke ham. Jeg stoler på Dem.

Deres ærbødige og ulykkelige

Manis Quistling
(sign)

P.S.

Jeg vilde være Dem takknemlig om jeg kunne få en samtale med Dem. Kunde jeg ikke treffe Dem hos General Hansson? Jeg kan få beskjed herom gjennom telefon 69682 (frøken Bull).

P.S.